

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 324: Chẳng Nên Trụ Vào Sắc Mà Sanh Tâm, Chẳng Nên Trụ Vào Thanh, Hương, Vị, Xúc, Pháp Mà Sanh Tâm, Nên Sinh Cái Tâm Không Trụ Vào Đâu Cả

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 025)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Bất ứng trụ sắc sanh tâm, bất ứng trụ thanh hương vị xúc pháp sanh tâm, ưng vô sở trụ nhi sanh kỳ tâm.】 *(Dịch nghĩa: Chẳng nên trụ vào sắc mà sanh tâm, chẳng nên trụ vào thanh, hương, vị, xúc, pháp mà sanh tâm, nên sinh cái tâm không trụ vào đâu cả.)*

Hai câu sau cùng này là lời tổng kết, là đem tổng cương lĩnh, tổng nguyên tắc của sự tu hành mà truyền trao cho chúng ta. Lục trần là: Sắc, Thanh, Hương, Vị, Xúc, Pháp; bao gồm cả những gì mà người hiện đại chúng ta thường gọi là sự hưởng thụ về vật chất và sự hưởng thụ về tinh thần, cả hai loại này đều bao hàm ở trong đó. Vấn đề, mấu chốt nằm ở ngay cái chữ “Trụ” kia. “Trụ” chính là phân biệt, chấp trước.

Thật ra mà nói, sự hưởng thụ vốn chẳng ngại gì, không có vấn đề gì cả, mấu chốt chính là nằm ở sự phân biệt chấp trước. Hễ vừa có phân biệt chấp trước, thì như phía trước đã nói, là Tứ tướng cụ túc (bốn tướng: ngã, nhân, chúng sanh, thọ giả đều đầy đủ). Tứ tướng cụ túc cũng có nghĩa là phiền não của quý vị đã đầy đủ, vậy thì quý vị còn có thể thoát khỏi luân hồi được chăng? Rắc rối chính là từ đây mà ra.

Đối với đời sống vật chất và tinh thần, nhất định phải tuân thủ lời giáo huấn răn dạy của Phật, đó là “Tri túc thường lạc” (Biết đủ thường vui). Phước báo trong đời này của chúng ta là do đời trước đã tu. Nếu phước báo rất lớn, rất nhiều, bản thân mình thọ dụng đã đủ rồi thì hãy chia sẻ cho người khác, đây là việc tốt, phù hợp với tinh thần của Bồ Tát. Nếu đời trước chúng ta bố thí ít, đời sống này trải qua có phần gian khổ, thì hãy “tri túc thường lạc”, chúng ta không

hy cầu sự hưởng thụ về vật chất, như vậy thì quý vị cũng rất được tự tại! Tâm được thanh tịnh. Trong cuộc sống, nhất định phải giữ gìn thân tâm thanh tịnh, đời sống như vậy mới là bình thường. Còn nếu cứ mãi theo đuổi sự hưởng thụ vật chất, đó là bất bình thường, đó là sai lầm chồng chất sai lầm (đại thác đặc thác).

Phật dạy bảo chúng ta, chúng ta phải cầu tâm thanh tịnh, chúng ta phải cầu trí huệ, chúng ta phải cầu vãng sanh Tịnh Độ. Thế gian này như mộng huyễn bào ảnh, cuộc sống cứ tùy duyên qua ngày là tốt rồi, cứ tùy duyên mà sống. Tùy duyên là tốt, tất cả thấy đều tùy thuận; giàu sang thì tùy thuận giàu sang, nghèo hèn thì tùy thuận nghèo hèn, như vậy là đúng. Quý vị ở trong Bồ Tát đạo, Bồ Tát hạnh sẽ không có chướng ngại. Đáng sợ nhất là “phan duyên”, không chịu tùy duyên, vậy thì gọi là tạo nghiệp. Người không chịu tùy duyên sẽ tạo vô lượng tội nghiệp, liệu có thể cải thiện được đời sống của họ chăng? Không thể. Bởi vì một người trong suốt một đời, họ đều có vận mệnh, “Nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định” (Một miếng ăn, một ngụm nước, đều do tiền định), trong mạng đã không có thì làm sao cầu mà được, trong mạng đã có thì không cầu nó cũng tự đến, hà tất phải cưỡng cầu? Đạo lý này được giảng giải rất tường tận trong sách *Liễu Phàm Tứ Huấn*.

Lần này chúng tôi từ Đài Loan mang qua đây một bộ băng ghi âm *Liễu Phàm Tứ Huấn*, nội dung ngắn gọn, rõ ràng và tường tận. Hiện nay các đồng tu ở Tịnh Tông Học Hội đã phát tâm làm bộ băng này thành đĩa CD, làm một vạn bộ. Khoảng chừng sau khi chúng tôi giảng kinh xong, sẽ có một khóa Phật thất bảy ngày. Khi Phật thất viên mãn, số đĩa CD này cũng làm xong, sẽ tặng cho mỗi vị đồng tu một bộ.

Quý vị nhất định phải nghe cho nhiều, quý vị mới biết được, mới thật sự hiểu rõ ràng, minh bạch, khi đó cái ý niệm tham cầu sẽ không còn nữa. Khi đã hiểu rõ “Một uống một ăn, đều do tiền định”, tâm của chúng ta sẽ định lại. Trên con đường tu học Phật pháp, nói thật ra, chướng ngại tuy không thể hoàn toàn dứt sạch, nhưng quá nửa phần là có thể tiêu trừ được.